

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 13Csp/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8323202746
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Lacová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2023:8323202746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou: JUDr. Lucia Lacová, v právnej veci žalobkyne: A. A., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom B. C. XXX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária so sídlom Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická č. 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36234176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47243679, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 758,77 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 100,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Súd žalobkyňi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

odôvodnenie:

1. Dňa 07.09.2023 bola Okresnému súdu Humenné doručená žaloba o primerané finančné zadostučinenie vo výške 758,77 Eur, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania rozhodnutia tak, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 758,77 Eur a tiež povinnosťou nahradiť žalobkyňi trovy konania. Uplatnený nárok odôvodnil nasledovne tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 3Up/242/2023 bola žalobkyňa úspešná v postavení spotrebiteľa. Terajší žalovaný (vtedajší žalobca) si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 758,77 Eur zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - bezúčelový úver a revolvingový úver, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.08.2017. Okresný súd Banská Bystrica návrhu vyhovel a vydal platobný rozkaz sp. zn. 3Up/242/2023 zo dňa 21.02.2023. Po podaní vecne odôvodneného odporu upomínací súd upovedomením zo dňa 27.04.2023 konanie zastavil z dôvodu, že žalovaný nepodal návrh na pokračovanie v konaní. Žalobkyňa ako spotrebiteľka si preto uplatňuje primerané finančné zadostučinenie (ďalej PFZ) podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj

reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Nakoľko je žalobkyňa spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie uvedenej právnej normy. Z tohto dôvodu sa domáha PFZ vo výške 758,77 Eur, pričom nárok zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa pokúsil bezdôvodne obohatiť na jej úkor o túto sumu. K podmienkam priznania PFZ po upomínacom konaní ako základnom konaní, poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/98/2019 zo dňa 21.11.2019.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 13.09.2023 (čl. 20 a nasl.), s tým že žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie odôvodňuje tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica bola ako žalovaná v konaní úspešná, keď súd konanie vedené pod sp. zn. 3Up/242/2023 zastavil. Na základe toho žalobkyňa požaduje PFZ vo výške 758,77 Eur. Predpokladom uplatnenia tohto práva je preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potencionálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Okresný súd Banská Bystrica upovedomením konanie zastavil. V tomto konaní však nešlo o aktívnu iniciatívu žalobkyne, ktorá by si v konaní uplatňovala porušenie práv alebo povinností. Práve naopak bol to žalovaný, ktorý si uplatňoval dlžnú sumu z dôvodu, že si žalobkyňa v pôvodnom konaní v postavení žalovanej nesplnila svoje povinnosti z úverovej zmluvy týkajúce sa uhrádzania splátok riadne a včas. Upovedomenie o zastavení konania nie je rozhodnutím vo veci samej. Spotrebiteľ má sám vyvíjať iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Žalobkyňa nepredložila súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva a povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Upovedomenie o zastavení konania nedeklarovalo porušenie práv alebo povinností, ale výlučne konanie zastavilo z dôvodu, že žalobca nepodal návrh na pokračovanie v konaní. Náhrada škody a finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Nedošlo teda k naplneniu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadosťučinenia na súde. Pokiaľ by žalovaný mal uhradiť žalobkyňi „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 758,77 Eur, dostal by sa sám do pozície, že by uhradil žalobkyňi viac ako mu vrátila. Namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Takýmto rozhodovaním súdov by sa podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by sa z poskytnutia úverov stala príjmová činnosť a platilo by sa im za poskytnutie úveru a nie naopak, čo by narušilo zákonnú úpravu spotrebiteľských úverov. Žalobkyňa nepreukázala porušenie práva a povinností ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde, ani že jej v súvislosti s porušením práva alebo povinností vznikla určitá ujma a ani, že jej ujma vznikla vo výške 758,77 Eur. Žalovaný upozornil na rozhodnutie Okresného súdu v Prešove sp. zn. 29C/105/2016 zo dňa 20.01.2017 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/65/2018 zo dňa 19.02.2019. Keď sú spotrebiteľia aktívni, podajú žalobu, resp. vzájomnú žalobu. Žalobkyňa sa nedomáhala žiadneho konkrétneho nároku titulom porušenia jej práv a povinností. Výšku PFZ považuje za vrcholne neprimeranú s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Humenné sp. zn. 15Csp/150/2018 zo dňa 20.12.2018 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/58/2019 zo dňa 27.06.2019 „Za primerané v prejednávanej veci je potrebné považovať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške ako ujma, ktorá hrozila.“ Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im priznať primerané finančné zadosťučinenie. Je treba vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného písomným podaním zo dňa 02.10.2023 (čl. 33 a nasl.), v ktorom uviedla, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného. V základnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3Up/242/2023 bola v celom rozsahu úspešná, keď nebola zaviazaná k povinnosti zaplatiť žalovanému pohľadávku vo výške 913,66 Eur vrátane úrokov z omeškania, keďže zo strany dodávateľa došlo k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností, čím v odpore

argumentovala, a žalovaný odmietol ďalej postupovať v konaní. Sofistikovaný postup žalovaného, ktorý skúšajúc súdnu moc si uplatňuje nedôvodnú pohľadávku, navyše v upomínacom konaní obchádzajúc súd príslušný podľa § 19 písm. d) CSP, je prejavom dôvodnosti žaloby na priznanie PFZ. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 07.12.2017, kde je uvedené, že „za úspešné uplatnenie práva sa považuje aj to, ak to spotrebiteľ urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku“; tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022, kde je uvedené, že „úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať reštriktívne len na spory, kde spotrebiteľ je v pozícii žalobcu resp. v rámci konania ako žalovaný podá protižalobu. Naopak v tomto prípade je nutné vychádzať z teologického výkladu právnej normy a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany.“ Dodávateľia by teda mohli na všeobecných súdoch a najmä v upomínacom konaní, bez obavy „skúšať“ uplatniť svoje nedôvodné pohľadávky s vedomím, že takéto ohrozenie práv spotrebiteľov by nevyvolalo žiaden sankčný následok. Žalobkyňa upozornila aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 7Co/26/2023 zo dňa 23.05.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce. Primeranosť sumy 758,77 Eur je vzhľadom na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. V súvislosti s výškou PFZ poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016, sp. zn. 23Co/42/2019 zo dňa 29.01.2020, sp. zn. 4Co/72/2019 zo dňa 17.02.2020, sp. zn. 7CoCsp/16/2020 zo dňa 20.08.2020, sp. zn. 11Co/101/2018 zo dňa 14.02.2019, sp. zn. 12Co/49/2018 zo dňa 05.03.2019, a pod.; a ohľadom výšky PFZ hlavne rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/31/2018 zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 21Co/31/2018 zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6Co/104/2017 zo dňa 29.05.2018, sp. zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.08.2017, sp. zn. 19Co/30/2018 zo dňa 28.06.2018. Ďalej poukázala na rozhodnutie Okresného súdu v Žiline sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, kde PFZ bolo priznané vo výške 1.194,98 Eur, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne hrozil zásah aj do majetkovej sféry žalobkyne, keďže hrozilo zníženie jej rodinného rozpočtu a životnej úrovne. Žalovaný neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Na záver poukázala na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/98/2022 zo dňa 25.01.2023 s výškou PFZ 1.500,- Eur a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/19/2021 zo dňa 31.01.2022 s výškou PFZ 846,83 Eur.

4. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobkyne písomným podaním zo dňa 18.10.2023 (čl. 78 a nasl.), v ktorom uviedol, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení dehonestuje upomínacie konanie, pričom ide o zákonný spôsob vymáhania pohľadávok aprobovaný zákonom. Súd v rámci upomínacieho konania skúma neprijateľné zmluvné podmienky a súlad s právnymi predpismi, žalovanému nie je zrejmé z akého dôvodu mu žalobkyňa zákonný spôsob vymáhania pohľadávok vyčíta. Nárok na vyplatenie PFZ nevzniká automaticky, keď veriteľ poruší práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ale až následne po úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde. Priznanie PFZ nemožno chápať ako sankciu alebo satisfakciu za iniciovanie súdneho konania na súde, čo jednoznačne nemôže byť stotožňované s akýmkoľvek konaním, v ktorom je spotrebiteľ žalovanou stranou. V konaní absentuje úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností spotrebiteľom ako žalobcom na súde. Žalobkyňa konanie vedené pod sp. zn. 3Up/242/2023 neiniciovala, nepodala žalobu, ktorou by uplatnila porušenie svojich práv alebo povinností zo strany žalovaného. V konaní bola pasívnou stranou, čo jednoznačne nemôže spĺňať kritérium na priznanie PFZ. V upomínacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Up/242/2023 súd uznesením konanie zastavil. Predmetné uznesenie však nedeclarovalo žiadne porušenie práv, ani povinností žalobu zo strany žalovaného, rovnako nie je ani samotným rozhodnutím vo veci samej. Priznaniu PFZ bráni aj uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, keďže k samotnému rozhodnutiu o bezúročnosti a bez poplatkovosti úverovej zmluvy doposiaľ nedošlo, rovnako tak ani k vyhláseniu neprijateľných zmluvných podmienok. Upozornil na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, kde Najvyšší súd deklaruje dve podmienky na priznanie PFZ, prvou je aktivita a iniciovanie súdneho konania zo strany žalobcu ako spotrebiteľa a druhou je priznanie určitého nároku. V prípade konania sp. zn. 3Up /242/2023 nedošlo k splneniu ani jednej z

podmienok. Absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou on sám a nie žalobca ako klient. Žalobkyňa nepreukázala, v čom pociťovala poškodenie svojich práv na základe konania sp. zn. 3Up/242/2023. Ohľadom výšky poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov zo dňa 18.04.2023 sp. zn. 24Csp/1/2023, kde dal súd do porovnania výšku finančného zadosťučinenia s výškou bolestného v zmysle prílohy č. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. V danom prípade považoval súd za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 116,48 Eur. Inštitút PFZ nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody. Upozornil na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/185/2019 zo dňa 28.09.2020 a Okresného súdu Michalovce sp. zn. 5Csp/168/2016 zo dňa 24.04.2017, v ktorom súd pokladal za dostatočný rozsah primeraného finančného zadosťučinenia v rozmedzí 50-100,00 Eur.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 29.11.2023, ktorého sa zúčastnil len právny zástupca žalobkyne a uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na podanej žalobe aj na všetkých vyjadreniach, navrhol žalobe vyhovieť a priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% od žalovaného. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast písomným podaním dňa 23.11.2023.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci a vyjadreniami strán, vrátane pojednávania, a zistil tento skutkový stav.

7. Žalovaný podal návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 3Up/242/2023. Okresný súd Banská Bystrica vydal v upomínacom konaní platobný rozkaz sp. zn. 3Up/242/2023 zo dňa 21.02.2023, ktorým zaviazal žalobkyňu ako žalovanú na zaplatenie istiny 758,77 Eur, úroku 154,89 Eur, spolu s úrokom z omeškania 6,25% ročne zo sumy 758,77 Eur od 10.11.2022 do zaplatenia a na zaplatenie náhrady trov konania vo výške 252,79 Eur. Proti platobnému rozkazu podala žalobkyňa ako žalovaná včas odôvodnený odpor. Žalovaný ako žalobca na výzvu súdu na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci zo dňa 27.03.2023 v lehote od doručenia výzvy nevyjadril a súd konanie zastavil.

8. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 3 ods. 1. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3, 4 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvárania zmluvy (ďalej len „Zákon“) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvárania zmlúv (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách čl. 3, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ať o ku škodu spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešný uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov.

Ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd tiež poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

10. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3Up/242/2023 žalovaná úspešne bránila svoje právo ako spotrebiteľka, keďže rozhodnutie vo veci samej – platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť kvôli odporu podanému žalobkyňou ako žalovanou a následným zastavením upomínacieho konania. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/173/2022: „Dovolací súd teda na prvú právnu otázku dovolateľa odpovedá nasledovne: za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné považovať nielen situáciu, v ktorej bolo vydané rozhodnutie vo veci samej v prospech spotrebiteľa, ale aj situáciu, v ktorej došlo k zastaveniu konania (na podklade späťvzatia žaloby) v dôsledku správania dodávateľa, ktorý napravil porušenie práv spotrebiteľa, nápravy ktorého sa spotrebiteľ v konaní vo veci samej domáhal, a teda spotrebiteľ bol v danom konaní fakticky (z materiálneho hľadiska) úspešný. Na druhú právnu otázku položenú dovolateľom tak treba odpovedať kladne, t. j. je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje právo na toto primerané finančné zadosťučinenie, ak toto iné konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby z dôvodu správania dodávateľa napriek tomu, že v rozhodnutí o zastavení konania (v časti rozhodnutia o povinnosti dodávateľa nahradiť spotrebiteľovi trovy konania) sa konštatuje, že žaloba spotrebiteľa bola podaná dôvodne a spotrebiteľ vzal žalobu späť pre správanie dodávateľa (t. j. pre procesné zavinenie dodávateľa). Súd konštatuje, že žalobkyňa preukázala, že úspešne ako spotrebiteľka uplatnila porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.“, (tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22Co/98/2019 zo dňa 21.11.2019).

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyňi a ktorým žalobkyňi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu. A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

12. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Napriek tomu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, domáhal sa žalovaný zaplata finančnej čiastky, teda na úkor žalobkyne sa snažil bezdôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný dlhodobo pôsobí na finančnom trhu, jeho predmetom činnosti je poskytovanie úverov a pri uzatváraní kontraktu so žalobkyňou nedodržiaval zákonom požadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď uznal tvrdenia žalobkyne, ktoré uviedla v podanom odpore proti platobnému rozkazu. Je potrebné si na tomto mieste uvedomiť, že bol to práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere. Žalobkyňa má preto právo v dôsledku porušenia jej práv ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj osobitnými predpismi zo strany žalovaného na primerané finančné zadosťučinenie.

13. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je, a to bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy vplyvom porušenia práva alebo povinnosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

Okrem toho súd je názoru, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobkyni, že znášala stav právnej neistoty, obávala sa o výšku dlhu a jeho prípadné neustále narastanie. Žalobkyňa bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsoby domáhania sa zaplatenia pohľadávky z úverovej zmluvy vyššie uvedenými spôsobmi, a to v nemalej miere. Súd poukazuje, že samotné súdne konania sú náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do jeho práv spotrebiteľa dĺžky trvania závadného stavu a konania i objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za daný.

14. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. V dôsledku konania žalovaného žalobkyni hrozila ujma v podobe neistoty z preplatenia poskytnutého úveru. Žalobkyňa musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov, a teda došlo na strane žalobkyne k zníženiu rodinného rozpočtu, ako i času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné opätovne pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, z dĺžky súdneho konania, postoja protistrany, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Pri posudzovaní primeranosti súd tiež zohľadnil výšku plnenia, ktorú žalovaný od žalobkyne žiadal v základnom konaní v danej veci.

15. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotné porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jeho výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Zákon pri tom hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu zohľadniť a posúdiť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti. Zároveň súd dodáva, že ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedených zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať alebo brániť a chrániť svoje práva. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Súd poukazuje, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobkyne už bola poskytnutá v základnom konaní.

Princíp primeranosti sa aplikuje na konkrétnu situáciu, na konkrétnu vec, ktorá je prejednávaná a primeranosť predstavuje takú mieru nároku, ktorá práve zodpovedá, resp. vyhovuje istým okolnostiam, požiadavkám, podmienkam a kritériám a výška primeraného nároku je adekvátna, resp. úmerná a odôvodňovaná individuálnymi okolnosťami prípadu a musí byť spravodlivá.

Spotrebiteľské práva žalobkyňa úspešne ubránila, a tak jej vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. Neznamená to ale, že jej patrí v takej výške, ako sama požadovala. Žalobkyňou požadované finančné zadostučinenie vo výške 758,77 Eur sa súdu javilo ako neprimerané, a preto po úvahe jeho výšku moderoval. Súd sa pri určení výšky opieral o rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, kde výšku primeraného finančného zadostučinenia súd priznal doposiaľ vo výške od 10% do 50% sumy bezdôvodného obohatenia (sp. zn. 8CoCsp/13/2021 zo dňa 31.01.2022, č. k. 5CoCsp/34/2022-223 zo dňa 19.01.2023, sp. zn. 9CoCsp/22/2023 zo dňa 08.06.2023, sp. zn. 13CoCsp/2/2023 zo dňa 26.07.2023).

Súd považoval za primerané priznať žalobkyni finančné zadostučinenie s ohľadom na úspešné uplatnenie svojho práva ako spotrebiteľa a porušenia povinností žalovaného v základnom konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3Up/242/2023, kde sa chcel žalovaný získať sumu istiny 758,77 Eur, z ktorej súd vychádzal, a následne priznal sumu primeraného finančného zadostučinenia práve v rozsahu 10-50%, t. j. sumu 100,- Eur, čo je približne 13% žalovanej sumy v základnom konaní.

Priznané primerané finančné zadostučinenie poskytne žalobkyni satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Účelom poskytnutia zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.

Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 100,00 Eur tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

16. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Vo vzťahu o výroku o trovách konania súd v danej veci s použitím Základných princípov čl. 4 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Podľa tohto článku v spojení s citovanými ustanoveniami môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je aj prípad prejednáwanej veci.

„Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške.“ (pozri Števček, M., Ficová S., a Baricová, J. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926)

Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou

a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, sp. zn. 24co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal žalobkyni ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP je proti tomuto rozsudku prípustné podať odvolanie.

Podľa § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje - teda prostredníctvom Okresného súdu Humenné na Krajský súd v Prešove. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 362 ods. 2 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená v stanovenej lehote po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. „Exekučný poriadok“ v znení neskorších predpisov.